

vyživovací povinnost děda dítko Otto R. staršího. Napadené usnesení rekursního soudu odporuje tudíž zákonu a bylo proto obnoveno usnesení soudu stolice první.

Čís. 16702.

Jde o rozhodnutí v otázce příslušnosti (§ 528 c. ř. s. ve znění čl. I č. 5 zák. č. 251/1934, prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.), proti němuž není dalšího opravného prostředku, uložil-li soud druhé stolice prvnímu soudu, jenž odmítl námitku započtení vzájemné pohledávky žalovaného pro nepřislušnost k rozhodnutí o ní, aby o vznesené námitce započtení jednal a o ní rozhodl, ježto jest k tomu příslušný.

(Rozh. ze dne 10. února 1938, R I 39/38.)

Proti žalobě podané u okresního soudu v N. dne 29. října 1937, kterou se žalobce Dr. K., advokát v T., domáhá na žalovaném Dr. W. zaplacení 44.404 Kč 10 h s přísl. z důvodu různých zápůjček, namítl žalovaný k započtení vzájemnou pohledávku 34.899 Kč 80 h, kterážto pohledávka vznikla ze služebního poměru k žalobci v době, kdy byl u něho koncipientem. Soud první stolice odmítl samostatným usnesením námitku započtení. Rekursní soud k rekursu žalovaného uložil soudu první stolice, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl o námitce započtení v rozsudku ve věci samé.

Nejvyšší soud odmítl žalobcův dovolací recurs.

Důvody:

Prvý soud odmítl usnesením námitku započtení, ježto vzájemná pohledávka, žalovaným k započtení namítaná, vznikla ze služebního poměru mezi stranami rozepře a je tedy k jednání a k rozhodnutí o této vzájemné pohledávce výhradně příslušný pracovní soud v T. Rekursní soud máje za to, že první soud je příslušný jednati o námitce kompenzace, zrušil napadené usnesení prvního soudu a uložil mu, aby v řízení pokračoval a o námitce rozhodl. Jde tu vlastně o změňující usnesení rekursního soudu, avšak přesto není dovolací recurs přípustný, ježto v podstatě jde o rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce příslušnosti a rekursy proti takovým usnesením soudu druhé stolice nejsou přípustné (čl. I č. 5 zák. č. 251/1934, prodlouženého zákonem č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 16703.

Při bezvýminečném přihlášení se k dědictví zaniká dědicův dluh vůči pozůstalosti konsolidací již podáním dědické přihlášky.

(Rozh. ze dne 10. února 1938, Rv I 2702/36.)